

1

UN ESPECTACLE INESPERAT

El senyor Eladi Roig, professor de matemàtiques a l'institut Gabriel Ferrater, tenia menys sentit de l'humor que un logaritme. Mai no somreia, vestia sempre de color fosc i era tan probable que sortís de casa sense corbata com que un dia es presentés a l'aula amb els calçotets abaixats ran de genolls. Es tractava d'un d'aquells professors amb els quals el millor és no fer brometa a classe i no buscar-se problemes. L'ideal, quan ell presidia la tarima, era passar desapercbut, intentar no fer cap soroll, i gairebé ni respirar. Quan et mirava, amb aquells ulls glacials i penetrants, senties de vegades un calfred, de vegades un nus als budells. Però sempre senties alguna cosa. I sentissis el que sentissis, mai no era una sensació agradable.

Quan et feia sortir a la pissarra, llavors comprenies què els devia passar pel cap als condemnats a mort quan anaven camí de la guillotina o d'algun altre d'aquells invents que els homes s'han empescat per eliminar-se mútuament. Era un home implacable, mai no es deixava commoure per

res ni per ningú. Per als altres professors, un 4,5 en un control podia arribar a convertir-se en un 5 sense gaires dificultats, només calia una mica de bona voluntat. Per a ell, un 4,9 era *sempre* un 4,9, una taca vermella al teu expedient, i ja podies posar-t'hi fulles. Tot intent de resistència o de súplica estava condemnat, d'entrada, al fracàs més absolut. En resum: el senyor Eladi era un os, i un os molt dur de rosegar.

Si teniu en compte aquests precedents, us serà fàcil d'entendre per quin motiu el dimarts 25 d'octubre d'enguany fou un dia que va quedar gravat per a sempre en moltes memòries...

El senyor Eladi s'havia tancat a la sala de professors a les onze del matí, després de la segona classe, amb el seu habitual posat de prunes agres. Cinc minuts després, obria la porta i tornava a sortir-ne. Era el senyor Eladi, però al mateix temps semblava impossible que ho fos. D'entrada, duia la camisa sense cordar i la corbata lligada al voltant del cap. I exhibia un insòlit somriure d'orella a orella. Davant de la sorpresa dels alumnes i dels professors que va trobar pel seu camí, avançà pel passadís tot fent saltets amb els peus junts i cantant a crits —desafinant de mala manera— una cançó que feia:

—*Ai, nena, que et tocaré el cul!*

—*Calla, dimoni! Calla, dimoni!*

—*Ai, nena, que et tocaré el cul!*

—*Calla, dimoni, que jo no vull!*

En trobar-se de cara amb el senyor Puig, el director del centre —un home baix, calb i grassonet— se li va aturar al davant, li va fer un petó sonor a la calba i li va pinçar afectuosament les galtes amb l'índex i el polze de cada mà (allò que fa tant de mal) abans de continuar saltant passadís enllà tot acomiadant-se amb un «Adéu, tap de bassa, panxa de carbassa!», que va deixar el director més perplex que adolorit.

En passar per davant de secretaria, es va aturar, va creuar la porta, es va acostar al taulell i va adreçar-se a la senyoreta Amèlia, una dona d'edat indefinida, de pell groguenca com la paperassa i amb nas de bruixa, que el respectava d'allò més pel seu posat sempre digne i seriós, i que no va saber reaccionar davant del seu increïble nou aspecte:

—Senyoreta Amèlia, que tindria la bondat de girar-se un moment, sisplau?

—É... És clar que sí, senyor Eladi, però no veig què...

Abans d'acabar la frase, la senyoreta Amèlia va sentir la primera —i probablement l'última— pessigada al cul de la seva vida. Vermella com un pebrot, sols va ser a temps de veure com el senyor Eladi s'allunyava cap a la porta del carrer, saltant com un cangur i rient com un guillat.

Ja a fora, el senyor Eladi va continuar comportant-se d'una manera excèntrica. Va fer uns quants metres caminant amb les mans, tot fent la vertical —i se'n va sortir prou bé, tot s'ha de dir. Després, es va aturar en un fotomaton on es va fotografiar fent quatre ganyotes estudiadament repulsiues. Més tard, va cridar unes quantes obscenitats recargolades a un policia municipal que es va creuar pel seu camí i va

arrencar a córrer tot seguit. Quan va haver-lo despistat, va comprar un esprai de pintura vermella en una botiga propera, va entrar en un bar, va demanar una cervesa —el senyor Eladi, tothom ho sabia, era abstemi com un integrista musulmà— i es va tancar una estona al lavabo amb l'esprai.

Un quart d'hora més tard, tornava a l'institut, cantant i saltant, entre la hilaritat dels alumnes, la mirada al·lucínada dels col·legues i la indignació de la senyoreta Amèlia, que es va protegir instintivament el cul amb les dues mans així que el va veure. Clavà amb una xinxeta el producte del fotomaton en un racó ben visible del tauler d'anuncis i l'observà detingudament, amb la satisfacció de la feina ben feta. En arribar a la sala de professors, comprovà que no hi havia ningú, tancà la porta, s'assegué en una cadira, s'endrecà la roba i tancà els ulls, somrient.

Uns segons després, quan va tornar a obrir els ulls, ja no somreia. Tornava a fer cara de prunes agres i tenia una mica de mal de cap.

—Em sembla que m'he quedat adormit. És ben curiós...

Es va prendre una aspirina (en tenia els calaixos plens, de potingues de tota mena), recollí les seves coses i sortí amb la intenció de ser a casa abans d'una hora: el dilluns era un dia *light*, no tenia cap altra classe fins a la tarda i en aquell moment no li sabia gens de greu. Les mirades que li clavaven al seu pas eren d'allò més sorprenents, però no en va fer gaire cas.

—Potser m'he tacat l'americana —pensà, mentre instintivament comprovava que no portava la corbata de gairell.